

РЕШЕНИЕ

№ 2605

гр. София, 30.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Десислава Алексиева

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разглежда докладваното от Десислава Алексиева Въззивно гражданско дело № 20211100510553 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 20143384 от 21.06.2021 г. по гр.д. № 42784 от 2020 г. по описа на СРС са отхвърлени предявените от „К.К.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „*****“ № ***** срещу Д. В. Ц., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж.к. ***** положителни установителни иски с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК във вр. чл.415, ал.1 ГПК и чл.258 вр. чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД и чл.92 ЗЗД вр. чл.99 ЗЗД за установяване дължимостта на сумата от **430 лв.**, представляваща останала незаплатена част от уговорено дължимо възнаграждение по Договор за изработка на интериорен проект №01032019-2 от 01.03.2019г., сключен между „Р.“ ЕООД и Д. В. Ц., вземането по който въз основа на Договор за прехвърляне на вземане от 17.10.2019 г. е преминало у заявителя, ведно със законна лихва от 15.11.2019 г. до изплащане на вземането, както и неустойка в размер на **43 лв.** за периода от 22.05.2019 г. до 15.11.2019 г., за които суми в производството по ч.гр.дело 66007/2019г. на СРС, 25 състав е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК.

С решението е осъден „К.К.“ ООД, ЕИК ***** да заплати на Д. В. Ц. на основание чл.78, ал.3 ГПК разноски в настоящето производство в размер на 300 лв.

В срока по чл. 259, ал. 1 ГПК срещу решението е постъпила въззивна жалба от ищеца. Счита, че първоинстанционното решение е неправилно поради противоречие с материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди, че неправилно съдът приел, че изпълнението по договора не е доказано, като никъде в договора не ставало въпрос за детска стая и гардеробна. „Р.“ ООД бил изработвал и други проекти за същия клиент. Поддържа, че по делото няма спор, че чертежите и разгъвките са получени от ответника. Оспорва извода на първоинстанционния съд, че ответникът не бил приел изпълнението. Твърди, че липсата на възражения на ответника при приемането следва да се приравни на одобрение. Видно от електронната кореспонденция, изпратена до ответника на 21.05.2019 г. до първата индикация за неудовлетвореност на 23.07.2019 г. бил минал срок от

два месеца и не представлява отказ от приемане на изработеното. Твърденията за нищожност на договора за цесия, жалбоподателят намира за неоснователни, поради съществуване на вземанията. Отправя искане за отмяна на първоинстанционното решение и уважаване в цялост на предявените искове, както и сторените по делото разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК по делото е депозиран писмен отговор, с който се взема становище за неоснователност на подадената въззивна жалба. Поддържа, че изпълнението е оспорено в срока за отговор. Съгласно договореното двете помещения – дневна и спалня е следвало да бъдат преразпределени в дневна, детска стая и гардеробна. Твърди, че за първи път във въззивната жалба се навежда твърдението, че предмет на договора било да се раздели едно помещение с push up механизъм в две: детска стая и гардеробна, както и че те били предмета на друг договор. Поддържа, че не е сключван друг договор за изработка между същите страни. От приложените мейли не се установявало какво е изпратено като приложение, а от представените чертежи се установявало, че касаят само дневната, но не и детската и гардеробната. Изтъква, че с мейл от 25.05.2019 г. изрично е направила забележки по чертежите, но липсва изявление за приемане. Отделно от това чертежи имало само за една от двете стаи. Счита, че правилно първоинстанционният съд е приел, че цесията не е произвела транслативното си действие. Отправя искане за потвърждаване на първоинстанционното решение и присъждане на разноски.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, приема следното:

При извършената от съда проверка по реда на чл. 269, предл.1 от ГПК, настоящият съдебен състав установи, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Поради това, съдът дължи произнасяне по съществото на правния спор в рамките на доводите, заявени с въззивната жалба, от които е ограничен съгласно нормата на чл. 269, предл.2 от ГПК.

Съдът е сезиран с предявени кумулативно обективно съединени искове по реда на чл.422, ал.1 от ГПК във вр. чл.415, ал.1 ГПК с правно основание по чл.266, ал. 1 вр. чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД вр. 99 ЗЗД за сумата от 430 лв. и с правно основание 92, ал.1 от ЗЗД вр. чл. 99 ЗЗД- за сумата от 43 лв.

По иска по чл.266, ал. 1 вр. чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД:

Между страните по делото няма спор, че е сключен договор за изработка на интериорен проект № 01032019-2/01.03.2019 г., попадащ в приложното поле на чл. 258 ЗЗД, с който ищецът-изпълнител „Р.“ ЕООД е поел задължението да изработи срещу заплащане интериорен проект на дневна и спалня, част от апартамент, в гр. София, ж.к. „*****“ Съгласно чл. 2, ал. 1 от договора, изработването на интериорен проект се извършва на два етапа, представляващи: разпределение и визуализации на проекта, технически чертежи на обекта и разгъвки на стените на помещенията. Сроковете за изпълнение са предвидени в чл. 4, както следва: б.„А“ /първи етап/ – разпределение и визуализации на дневна в срок до 02.04.2019 г. след заплащане на етапа; б.„Б“ /втори етап/ – разпределение и визуализации на детска стая и гардеробна в срок до 02.05.2019 г.; б.„В“ – технически чертежи и разгъвки на стените в срок до 16.05.2019 г., считано от датата на одобрение и приемане на разпределението и визуализации на обекта.

Договореното възнаграждение на цените съгласно чл. 3, ал. 1 от договора е в размер на 1 030 лева, в срокове съгласно чл. 3, ал. 2, а именно: първо плащане – 300 лева при сключване на договора, второ плащане – 300 лева при приемане и одобряване на втория етап от проекта и трето плащане в размер на 430 лева при предаване на технически чертежи и разгъвки, представляващ окончателно одобрение на проекта. Страните не спорят, че първите две плащания са извършени.

По силата на договор за прехвърляне на вземания от 17.10.2019 г., „Р.“ ЕООД е прехвърлил вземането си в размер на 430 лева по горепосочения договор за изработка срещу Д. Ц., ведно с всички привилегии и обезпечения на „К.К.“ ООД.

Спорен между страните във въззивното производство е въпросът дали уговорените

чертежи и разгъвки, представляващи трети етап от процесния договор са изработени съгласно договореното и приети от ответника.

Изпълнителят дължи изработването на нещо съгласно поръчката - съобразно изискванията, упътванията и проектите на поръчващия - чл. 258 ЗЗД. Изработеното трябва да съответства на уговореното в предметно, времево, качествено и количествено отношение. На задължението на изпълнителя да изработи кореспондира именно правото му на възнаграждение при спазване на общия принцип за недопускане на неоснователно обогатяване на едната страна за сметка на другата. Съответното изпълнение предпоставя съответното възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл. 266, ал. 1, изр. 1 ЗЗД изискуемостта на вземането на изпълнителя за възнаграждение е обусловено от приемане на работата от възложителя - чл. 264, ал. 1 ЗЗД. Приемането на извършената работа обхваща два момента: 1/ фактическото действие – разместване на фактическата власт върху изработеното чрез реалното му получаване от възложителя и 2/ правно действие –признание, че то напълно съответства на възложеното , което всъщност е израз на одобряването му. Така Решение № 84 от 30.07.2015 г. по т.д. № 1428/2014 г., I ТО на ВКС. Приемането може да се извърши както изрично, така и с конклюдентни действия, като законът не съдържа формални изисквания за начина на приемането, поради което доказването на такова може да бъде извършено с всички допустими от ГПК доказателствени средства - писмени доказателства, гласни доказателства, съдебна експертиза.

В първоинстанционното производство е приета електронна кореспонденция между страните в мейли, както следва: мейл от 21.05.2019 г., съгласно който изпълнителят е изпратил на възложителя чертежи, с които счита проектирането за завършено; отговор от 25.05.2019 г. от възложителя, с който същият е направил възражения срещу изпратените чертежи; последващ мейл от 07.06.2019 г. до възложителя, с който изпълнителят е върнал чертежите с направени корекции. С мейли от 01.07.2019 г. и 04.07.2019 г., изпълнителят е изпратил на възложителя оферти за мебелисти. В отговор на поисканото от изпълнителя плащане на третия етап от договора, с мейл от 23.07.2019 г., ответникът е въвел възражения за негодност на проекта единствено по отношение на гардеробната.

При тези данни, неправилен е изводът на първоинстанционния съд, че възложителят не е приел третия етап от договореното по отношение на дневната стая. Видно от разменената кореспонденция възложителят е упражнил правото си чл. 265, ал. 1 ЗЗД да върне изработените чертежи на изпълнителя за поправка, след което изпълнителят ги е изпратил на възложителя с корекции. Не се установява възложителят да е направил възражения срещу проекта на дневната стая, след като са били върнати чертежите с корекции, а такива са направени единствено по отношение на гардеробната. По делото са представени и чертежите, разгъвки и визуализации на дневната стая, за които се установява, че се намират във фактическа власт на възложителя и се ползват по предназначение от последния, доколкото видно от разменената кореспонденция строителите са поставили единствено въпроси за изпълнение на проекта за гардеробната, но не и по отношение на дневната стая. Следователно от съвкупната преценка на събраните по делото писмени доказателства при отчитане, че чертежите и разгъвките за дневната стая с корекциите са предадени във фактическа власт на възложителя и се ползват по предназначението им и при липса на възражения от възложителя при фактическото предаване на чертежите след корекции, е налице приемане с конклюдентни действия, което се приравнява на одобрение - признание, че изработеното съответства на договора - чл. 264, ал. 3 ЗЗД.

По делото обаче не се установява приемане на чертежи и разгъвки за детската стая и гардеробна нито изрично, нито с конклюдентни действия. От приобщените във въззивното производство чертежи и разгъвки не следва противен извод, тъй като възложителят е направил възражение за негодност на проекта по отношение на тази част. По делото не се доказва, че изпълненото в тази част е годно или полезно за възложителя, нито пък може да се направи извод, че се ползва от възложителя по предназначение. Ищецът не е доказал при условията на пълно и главно доказване точното изпълнение относно проекта за детската стая и гардеробната, нито приемането му. Доказателствената тежест е право и задължение

на съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Изходът от това задължение при недоказване е да се приеме, че недоказаното не се е осъществило. /БГПП, 1978 г., Ж.Сталев/.

Налага се извода, че искът за неплатено възнаграждение по договора за изработка е основателен по отношение на проекта за дневната стая. Доколкото искът е установен по своето основание, то дължимият размер на възнаграждение определен по чл. 162 ГПК с оглед обстоятелството, че договорът е включвал проект на две стаи, от които се установява, че възложителят е приел проекта за една от тях е в размер на половината от претендираното възнаграждение, а именно 215 лева. За тази стая, изработеният проект е полезен по смисъла на чл. 267, ал. 1 ЗЗД, с оглед на което в тази част искът подлежи на уважаване на основание гореизложеното. В останалата част, искът за възнаграждение по договор за изработка като недоказан следва да бъде отхвърлен.

По иска по чл. 92 ЗЗД:

Ищецът претендира неустойка по чл. 15 от договора, която предвижда, че при забава на възложителя за заплащане на дължимото по настоящия договор възнаграждение, той дължи неустойката в размер на 0,1% на ден върху неиздължената сума, но не повече от 10 % от общото възнаграждение.

Съгласно разпоредбата на 92, ал. 1 ЗЗД, отговорността за заплащане на неустойка от страна на неизправния длъжник се поражда от факта на неизпълнение на договорното задължение, което тя обезпечава и обезщетява, поради което се дължи само в случаите и при условията, за които е договорена. Ако в случая страната по договора, претендираща заплащане на уговорената неустойка също е неизправна страна, то не е налице основание за присъждането ѝ. Така Решение № 450 от 21.06.2010 г. по гр. д. № 505/2009 г., г. к., III г. о. на ВКС.

В разглеждания случай не се установява, че третият етап от договора е бил изпълнен в договорения срок -16.05.2019 г., следователно ищецът не се явява изправна страна, поради което не е налице основание за присъждане на претендираната неустойка, поради което правилно искът за неустойка е бил отхвърлен от първоинстанционния съд, макар и при различни мотиви.

Обстоятелството, че вземането на „Р.“ ЕООД е прехвърлено на „К.К.“ ЕООД е доказано по делото съгласно договор за прехвърляне на вземания от 17.10.2019 г., за което е изпратено и получено уведомление по чл. 99, ал. 3 ЗЗД от Д. Ц. на 25.10.2019 г., което обстоятелство не се оспорва от ответника в процеса. Доводът на въззиваемата страна, че вземането не съществува, поради което не би могло да бъде прехвърлено е неоснователен с оглед приетото, че вземане в размер на 215 лева съществува и същото валидно е било прехвърлено с процесния договор за цесия от 17.10.2019 г. Следователно ищецът е материално легитимиран кредитор за вземането по договора за изработка в посочения размер.

Въз основа на горните съображения, първоинстанционното решение следва да бъде отменено частично по иска за неплатено възнаграждение по договора за изработка за сумата в размер на 215 лева, в която част искът следва да бъде уважен поради кумулативното наличие на предпоставките от фактическия състав на чл. 266, ал. 1 ЗЗД, а в останалите обжалвани части следва да бъде потвърдено като краен резултат, макар и при различни мотиви.

По разноските:

В първа инстанция, ищецът е претендирал 300 лева – възнаграждение за един адвокат съгласно приложен договор за правна защита /л.91/ и 25 лева – държавна такса, а ответникът – 400 лева съгласно договор за правна защита /л. 51/ и две разписки /л. 93 и 94/. Направеното възражение за прекомерност е счетено от първоинстанционния съд за основателно и е намалено претендираното възнаграждение до минималния размер, предвиден в чл.7, ал. 2 , т. 1 НМРАВ, а именно 300 лева.

В заповедното производство, ищецът е претендирал 300 лева - възнаграждение за

един адвокат съгласно приложен договор за правна защита /л.20/, в който е посочено, че сумата е платена и 25 лева – държавна такса.

Във въззивна инстанция, въззивникът-ищец претендира 300 лева – възнаграждение за един адвокат съгласно приложен договор за правна защита / л. 50/ и 25 лева – държавна такса. Въззиваемата страна претендира заплащане на 300 лева съгласно договор за правна защита /л.28/, в който е удостоверено, че е заплатено в брой.

При съобразяване на изхода на спора, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сума в размер на **37,50 лева**, представляваща държавна такса за заповедно производство, първа и въззивна инстанция /поотделно по 12,50 лева/, както и **450 лева**, възнаграждение за един адвокат в общ размер за заповедно производство, първа и въззивна инстанция /поотделно по 150 лева/, а ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника **150 лева** – адвокатско възнаграждение за един адвокат за първа инстанция и **150 лева** за въззивна инстанция. Следователно първоинстанционното решение следва да бъде отменено и в частта над присъдените разноски от 150 лева до размер от 300 лева.

Воден от горното,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20143384 от 21.06.2021 г. по гр.д. № 42784 от 2020 г. по описа на СРС **В ЧАСТТА**, с която е отхвърлен предявения от „К.К.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „*****“ № ***** срещу Д. В. Ц., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж.к. ***** положителен установителен иск с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК във вр. чл.415, ал.1 ГПК и чл.258 вр. чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД вр. чл.99 ЗЗД за установяване дължимостта на сумата от **215** лв., представляваща останала незаплатена част от уговорено дължимо възнаграждение по Договор за изработка на интериорен проект №01032019-2 от 01.03.2019г., сключен между „Р.“ ЕООД и Д. В. Ц., вземането по който въз основа на Договор за прехвърляне на вземане от 17.10.2019 г. е преминало у заявителя, ведно със законна лихва от 15.11.2019 г. до изплащане на вземането, както и **В ЧАСТТА**, с която „К.К.“ ООД, ЕИК ***** е осъден да заплати на Д. В. Ц. на основание чл.78, ал.3 ГПК разноски в настоящето производство в размер **над 150 лева до размер от 300 лева** като вместо него **ПОСТАНОВЯВА**:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от „К.К.“ ООД, ЕИК ***** срещу Д. В. Ц., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж.к. ***** положителен установителен иск по реда на чл.422, ал.1 от ГПК във вр. чл.415, ал.1 ГПК с правно основание по чл.266, ал. 1 вр. чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД вр. чл.99 ЗЗД, че Д. В. Ц., ЕГН ***** дължи на К.К.“ ООД, ЕИК ***** сумата от **215** лв., представляваща незаплатена част от уговорено дължимо възнаграждение по Договор за изработка на интериорен проект №01032019-2 от 01.03.2019г., сключен между „Р.“ ЕООД и Д. В. Ц. (за технически чертежи и разгъвки на стените на дневна стая), вземането по който въз основа на Договор за прехвърляне на вземане от 17.10.2019 г. е преминало у заявителя „К.К.“ ООД, ведно със законна лихва от 15.11.2019 г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 26.11.2019 г. по ч.гр.д. № 66007/2019 г. по описа на СРС.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20143384 от 21.06.2021 г. по гр.д. № 42784 от 2020 г. по описа на СРС в останалите обжалвани части.

ОСЪЖДА Д. В. Ц., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж.к. ***** да заплати на „К.К.“ ООД, ЕИК ***** сумата от **37,50 лева**, представляваща държавна такса за заповедно производство, първа и въззивна инстанция, както и сумата от **450 лева**, представляваща възнаграждение за един адвокат за заповедно производство, първа и въззивна инстанция.

ОСЪЖДА „К.К.“ ООД, ЕИК ***** да заплати на Д. В. Ц., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж.к. ***** сумата от **150 лева** за въззивна инстанция.

Решението не подлежи на касационно обжалване на осн. чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____